

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimír Gabriel Navrátil v právní věci

žalobce: **P. D. H.**
bytem X
zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem
sídlem S. K. Neumanna 2052, Varnsdorf

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 3. 2014, č. j. MV-2968-5/SO/sen-2013,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 25. 9. 2012, č. j. OAM-23152-6/DP-2012, který bylo podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 23. 6. 2014 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno řízení o žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, neboť žalobce k jejímu podání nebyl oprávněn, jelikož nedisponoval platným pobytovým oprávněním na území České republiky.
2. Městský soud ve věci rozhoduje již podruhé. Nejprve žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil rozsudkem ze dne 21. 1. 2020, č. j. 10 A 65/2014-39 a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Na základě kasační stížnosti žalované byl rozsudek městského soudu č. j. 10 A 65/2014-39 zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2021, č. j. 8 Azs 29/2019-41 a věc byla městskému soudu vrácena k dalšímu řízení. V dalším řízení je městský soud zavázán právními názory Nejvyššího správního soudu uvedenými v jeho rozsudku.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí ztotožnila s názorem správního orgánu I. stupně, že bylo namístě rozhodnout o zastavení řízení o žádosti žalobce podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, jelikož žalobce podal tuto žádost, aniž by k jejímu podání oprávněn. Žalobce podal dne 25. 4. 2012 žádost o trvalý pobyt sp. zn. OAM-07061/TP-2021 podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, která nebyla podána v souladu s § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce tuto žádost podal v době, kdy na území České republiky pobýval na výjezdní příkaz s platností od 12. 4. 2012 do 30. 4. 2012, avšak tuto žádost lze podat, jen pokud žadatel na území pobývá na dlouhodobé vízum či povolení k pobytu. O této žádosti dosud nebylo pravomocně rozhodnuto.
4. V ten samý den podal žalobce žádost o vízum za účelem strpění pobytu na území sp. zn. OAM-00300/ST-2012 a dne 26. 4. 2012 žádost o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny sp. zn. OAM-23153/DP-2012. Při podání této žádosti tak nepobýval žalobce na území České republiky 90 dnů, jak vyžaduje § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se neztotožnila s tvrzením žalobce, že v době podání žádosti o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny pobýval na území České republiky na základě podané žádosti o udělení víza nad 90 dnů za účelem strpění. Cizinec může podat žádost o udělení víza nad 90 dnů za účelem strpění podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců v případě, že podal žádost o povolení k trvalému pobytu a o této žádosti není v době platnosti dosavadního pobytového statutu rozhodnuto, žalovaný však pobýval ke dni podání žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu na území České republiky na základě platnosti výjezdního příkazu a nikoliv povolení k pobytu, podmínka stanovená v § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců tak nebyla splněna a vízum nebylo uděleno.
5. Z podané žádosti o vízum za účelem strpění nelze za tohoto stavu věci dovodit fikci strpění podle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, jak to učinil žalobce, na základě které by mohl podat žádost o dlouhodobý pobyt. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

dne 27. 9. 2013, č. j. 9 As 81/2013, fikce legálnosti pobytu na území na základě víza za účelem strpění by se v případě žalobce neuplatnila ani v případě, že by žalobce podal žádost až po skončení platnosti výjezdního příkazu. Žalobce žádost o trvalý pobyt, na základě které požádal o vízum za účelem strpění podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců podal v rozporu s § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, a tedy i v rozporu s § 33 odst. 1 písm. c) tohoto zákona, neboť vízum za účelem strpění lze udělit jen k tomu, kdo je k jejímu podání oprávněn podle § 69. Žalobce však na základě výjezdního příkazu k podání žádosti oprávněn nebyl.

6. Žalovaná neshledala, že by správní orgán I. stupně v řízení postupoval v rozporu s § 2 odst. 1 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), jak namítal žalobce. K námitce žalobce, že usnesení správního orgánu I. stupně č. j. OAM-23152-6/DP-2012 nesplňuje náležitosti uvedené v § 68 odst. 3 správního řádu, žalovaná uvedla, že skutečnost, že správní orgán I. stupně neuvedl v odůvodnění usnesení výslovný odkaz na § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců nezpůsobuje nesprávnost usnesení správního orgánu I. stupně, neboť je z obsahu odůvodnění usnesení zřejmé, jakými úvahami se správní orgán I. stupně řídil při hodnocení pokladů pro vydání rozhodnutí a výkladu právních předpisů.

III. Žaloba

7. Žalobce v podané žalobě uvedl, že žalovaná zásadním způsobem porušila své povinnosti odvolacího správního orgánu, její rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího správního orgánu, zejména § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobce je přesvědčen, že žalovaná v rozporu s § 3 správního řádu opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v rozporu s požadavkem přiměřenosti vyplývajícím z § 174a zákona o pobytu cizinců a při vydání těchto rozhodnutí byla porušena ustanovení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
8. Žalovaná primárně pochybila, když nedostatečně přezkoumala rozhodnutí správního orgánu I. stupně a náležitě se nevypořádala s odvolacími námitkami žalobce, respektive se jimi zabývala, ale její výklad podmínek, za nichž je možné podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, je zcela v rozporu se smyslem a účelem zákona o pobytu cizinců. Oba správní orgány zdůvodnily zastavení řízení o žádosti žalobce tím, že žalobce nebyl v době podání žádosti k jejímu podání oprávněn. Správní orgán I. stupně dovodil tento závěr s odkazem na § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, avšak zcela opominul skutečnost, že žalobce podal žádost o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny a v takovém případě se uplatní speciální ustanovení § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Pokud tedy správní orgán I. stupně vycházel při svém závěru o neoprávněnosti podání žádosti z ustanovení § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které na tento případ nedopadá, je nutno považovat jeho rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Pochybení správního orgánu I. stupně nenapravila ani žalovaná, když ignorovala námitky žalobce v podaném odvolání, a nedostatečně odůvodnila, proč žalobce nebyl oprávněn k podání žádosti.
9. Žalovaná v napadeném rozhodnutí zcela opomíjí skutečnost, že žalobce podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy pobýval na území České republiky na základě fikce pobytu dle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že o žádosti žalobce o udělení víza na 90 dnů bylo rozhodnuto až dne 15. 5. 2012 byl žalobcův

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

pobyt do této doby legální na základě podané žádosti, a to právě na základě aplikace § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu dne 26. 4. 2012 bylo učiněno v souladu se zákonem a žalobce byl k podání žádosti oprávněn. Zastavení řízení o žádosti žalobce bylo proto učiněno v rozporu se zákonem a rozhodnutí obou správních orgánů jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Žalobce na podporu svých tvrzení poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 7. 2013, č. j. 1 A 39/2013-33.

10. V průběhu řízení došlo k zásadním procesním pochybením, která měla vliv na zákonnost vydaných rozhodnutí, neboť žalovanému nebyla v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřil k podkladům rozhodnutí. V řízení bylo sice rozhodnuto rozhodnutím procesního charakteru o zastavení řízení, avšak toto rozhodnutí má fakticky povahu rozhodnutí meritorního, bylo proto povinností správního orgánu I. stupně vyzvat žalobce k vyjádření k podkladům rozhodnutí. Správní orgán I. stupně tuto svou povinnost nesplnil a své rozhodnutí tím zatížil vadou nezákonnosti.

IV. Vyjádření žalované a replika žalobce

11. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Žalovaná se plně ztotožnila s právním názorem správního orgánu I. stupně, který rozhodl o zastavení řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalobce podal žádost v době, kdy k jejímu podání na území České republiky nebyl oprávněn, neboť v době jejího podání na území nedisponoval žádným pobytovým oprávněním. Jelikož námitky v podané žalobě jsou téměř shodné s námitkami žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odkázala se žalovaná na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž byla dle jejího názoru většina námitek řádně vypořádána.
12. Dále žalovaná uvedla, že se nemůže vyjádřit k námitce žalobce, že zastavení řízení bylo učiněno v rozporu se zákonem a že rozhodnutí obou správních orgánů považuje proto za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, v té části, v níž se na podporu své argumentace odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 1 A 39/2013-33, jelikož daný rozsudek nemá žalovaná k dispozici a nezná tedy ani skutkový stav, na základě kterého bylo rozhodováno.
13. Co se týče otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí namítané žalobcem, žalovaná i správní orgán I. stupně v tomto případě posuzovaly s ohledem na § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců pouze oprávněnost podané žádosti z hlediska § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nikoliv přiměřenost vydaného usnesení o zastavení správního řízení. Rozhodnutí o zastavení řízení je rozhodnutím procesního charakteru a správní orgán tak není povinen zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
14. K namítanému porušení § 36 odst. 3 správního řádu žalovaná uvedla, že správní orgán I. stupně v daném případě neměl povinnost vyzvat žalobce k tomu, aby se vyjádřil k podkladům pro rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu, neboť správní řízení bylo usnesením zastaveno. Usnesení o zastavení řízení má povahu rozhodnutí procesního a nikoli rozhodnutí ve věci samé. Výchozím podkladem pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla navíc samotná žádost podaná žalobcem. Správní orgán I. stupně jiné podklady neshromažďoval, proto správní spis neobsahoval nové skutečnosti, se kterými by měl být žalobce seznámen.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

15. Za důvodnou nepovažovala žalovaná ani námitku žalovaného, že napadené rozhodnutí je nedostatečně odůvodněné. Napadené rozhodnutí obsahuje výrok, který splňuje požadavky uvedené v § 68 odst. 2 správního řádu a odůvodnění, ze kterého je v souladu s požadavky § 68 odst. 3 správního řádu zřejmé, jaké důvody vedly žalovanou k potvrzení usnesení o zastavení řízení o žádosti žalobce, z jakých podkladů žalovaná vycházela a jakými úvahami se při aplikaci zákona o pobytu cizinců řídila. Podle žalované nedošlo v řízení ani k porušení § 2 odst. 3 a 4 a § 3 správního řádu.
16. Žalobce na vyjádření žalované reagoval replikou, v níž v zásadě stručně zrekapituloval argumentaci obsaženou v žalobě a konstatoval, že se žalovaná nijak nevyjádřila k jeho hlavní námitce, která se týkala oprávněnosti jím podané žádosti. Žalovaná se pouze odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ačkoliv právě napadené rozhodnutí a způsob jakým bylo s podanou žádostí naloženo, je žalobou zpochybňován.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť ani jeden z účastníků s tímto postupem nevyslovil nesouhlas.
18. Městský soud ve věci rozhoduje podruhé poté, co jeho předchozí rozhodnutí bylo ke kasační stížnosti žalované zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 29/2019-41.
19. Ve svém předchozím rozhodnutí se městský soud ztotožnil se závěrem žalované, že žalobce pobýval na území České republiky na základě výjezdního příkazu a fikce pobytu žalobce proto podle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců nemohla v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu nastat. Městský soud však dospěl k závěru, že skutečnost, že žalobce neměl v době podání žádosti platné pobytové oprávnění či oprávnění na základě víza nad 90 dnů, nemusela vést v daném případě k zastavení řízení, neboť se jednalo o žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a na tuto žádost je třeba pohlížet jinak než na běžnou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012-29 pak městský soud uzavřel, že projednání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny nebrání ani skutečnost, že cizinec podal žádost v době, kdy na území České republiky pobýval nelegálně. Správní orgán I. stupně měl proto žádost projednat, i když žalobce podal žádost v době, kdy na území České republiky pobýval na základě platného výjezdního příkazu. Uvedená vada měla podle názoru městského soudu dopad na správnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Napadené rozhodnutí pak městský soud v části, ve které se zabývá aplikací nesprávného ustanovení zákona o pobytu cizinců, shledal jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Přestože městský soud dospěl k závěru, že žádost bylo potřebné meritorně projednat, měly se správní orgány následně taktéž zabývat dopadem jejich rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce, neboť jim tato povinnost vyplývá z garance práva na soukromý a rodinný život zakotvené v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

20. Nejvyšší správní soud v zrušujícím rozsudku konstatoval, že městský soud dospěl ke správnému závěru, že žalobce v době podání žádosti nepobýval na území České republiky na základě fikce pobytu podle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, neboť povaha výjezdního příkazu brání tomu, aby cizinec na území dlouhodobě pobýval a aby na základě tohoto titulu na území získal pobytové oprávnění, avšak na rozdíl od městského soudu dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně řízení o žádosti žalobce zastavil podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, oprávněně, a to z toho důvodu, že žalobce žádost podal v době, kdy na území České republiky pobýval na výjezdní příkaz a nedisponoval tedy žádným pobytovým oprávněním, které by ho k podání žádosti opravňovalo, ani mu nesvědčila fikce pobytu podle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Jelikož tedy nebyla naplněna podmínka pobytu na území na základě platného pobytového oprávnění, byl splněn předpoklad pro zastavení řízení podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Věcné projednání žádosti neodůvodňovala ani její povaha, přestože se jednalo o žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Rovněž ze Směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003, o právu na sloučení rodiny nevyplývá, že by byl správní orgán povinen takovou žádost s ohledem na její charakter věcně přezkoumat, jestliže žadatel nedisponuje pobytovým oprávněním na území dotčeného členského státu. Pokud bylo řízení o žádosti oprávněně, podle ust. § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, zastaveno, žalovaná ani správní orgán I. stupně neměly povinnost zabývat dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neboť takové posouzení je otázkou meritorního posuzování žádosti. Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení správního vyhoštění. Ačkoliv Nejvyšší správní soud městskému soudu přisvědčil, že správní orgán I. stupně pochybil, jestliže v odůvodnění svého rozhodnutí nesprávně aplikoval § 42 namísto § 42a zákona o pobytu cizinců, není tato vada důvodem pro zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani zrušení napadeného rozhodnutí. Řízení o žádosti žalobce bylo zastaveno z toho důvodu, že žalobce nebyl k jejímu podání oprávněn, jelikož nedisponoval platným pobytovým oprávněním na území České republiky a použití správního ustanovení právního předpisu by na této skutečnosti nemohlo nic změnit. Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani se závěrem městského soudu, že napadené rozhodnutí je v té části, ve které se zabývá použitím nesprávného ustanovení zákona o pobytu cizinců, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
21. V projednávané věci podle § 110 odst. 4 s. ř. s. je městský soud vázán právním názorem vysloveným v kasačním rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 29/2019-41. S výjimkou výjimečných případů podstatných změn okolností či judikatury, k nimž však v nyní projednávané věci nedošlo, je městský soud vázán závěry vyslovenými v zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 74/2017-28, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 4 As 3/2018-50, č. 4015/2020 Sb. NSS).
22. Ze správního spisu městský soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci.
23. Správní orgán I. stupně vydal žalobci dne 25. 4. 2012 potvrzení o podání žádosti č. j. OAM-300-2/ST-2012, z níž vyplývá, že žalobce podal dne 25. 4. 2012 žádost o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

cizinců. Součástí tohoto potvrzení bylo poučení, že dle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců pokud o žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) nebylo rozhodnuto do v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území, považuje se jeho pobyt na území za pobyt na toto vízum, a to až do rozhodnutí o žádosti.

24. Žalobce dne 26. 4. 2012 podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. V žádosti mimo jiné uvedl, že je ženatý, jeho manželkou je D. T. T. T., uvedl jména a příjmení svých rodičů. V žádosti nejsou uvedeni žádní potomci žalobce ani jeho sourozenci.
25. V době podání žádosti pobýval žalobce na území České republiky na základě výjezdního příkazu s platností od 12. 4. 2012 do 30. 4. 2012.
26. Usnesením ze dne 25. 9. 2012, č. j. OAM-23152-6/DP-2012 správní orgán I. stupně řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podané dne 26. 4. 2012 podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců zastavil, neboť žalobce nesplňoval podmínky pro její podání vyplývající z § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Z odůvodnění usnesení č. j. OAM-23152-6/DP-2012 vyplývá, že žalobce podal dne 2. 8. 2011 žádost o udělení trvalého pobytu na území České republiky vedenou pod č. j. OAM-08824/TP-2011. Řízení o této žádosti bylo zastaveno podle § 69 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jelikož žádost měla být dle § 66 podána na zastupitelském úřadu. Rozhodnutí o zastavení řízení nabylo právní moci dne 12. 12. 2011. Dne 4. 8. 2011 podal žalobce žádost o udělení víza nad 90 dnů za účelem strpění dle § 33 zákona o pobytu cizinců vedenou pod č. j. OAM-00240/ST-2011. Řízení o této žádosti bylo zastaveno pro nesplnění požadavků pro udělení víza rozhodnutím ze dne 23. 8. 2011. Dne 25. 4. 2012 podal žalobce opětovně žádost o udělení víza za účelem strpění podle § 33 zákona o pobytu cizinců vedenou pod č. j. OAM-00300/ST-2012. Toto řízení bylo zastaveno rozhodnutím, jež nabylo právní moci dne 15. 5. 2012.
27. Dne 10. 10. 2012 podal žalobce proti usnesení č. j. OAM-23152-6/DP-2012 odvolání, které doplnil podáním ze dne 29. 10. 2012. V podaném odvolání žalobce namítal, že usnesení č. j. OAM-23152-6/DP-2012 bylo vydáno v rozporu § 2 odst. 1, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Z odůvodnění napadeného usnesení vyplývá, že správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, ač k podání takové žádosti nebyl oprávněn, neboť nedisponoval platným pobytovým oprávněním, a to z důvodu nabytí právní moci usnesení, jím bylo zastaveno řízení vedené pod č. j. OAM-00300/ST-2012. Správní orgán I. při rozhodování o žádosti žalobce zcela opominul, že speciální ustanovení § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců, dle něhož žádost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny může na území podat cizinec, který zde pobýval na vízum k pobytu nad 90 dní. V době podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu pobýval žalobce na území v režimu ustanovení § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců a o žádosti o udělení víza pro strpění bylo rozhodnuto až dne 15. 5. 2012. V době podání žádosti žalobce pobýval na území České republiky v režimu víza k pobytu nad 90 dní a k podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců byl oprávněn. Správní orgán I. stupně tuto skutečnost v sám potvrzuje, když v odůvodnění usnesení č. j. OAM-23152-6/DP-2012 uvádí, že žádost o povolení k dlouhodobému pobytu byla podána dne 26. 4. 2012, přičemž o žádosti o udělení víza za účelem strpění pobytu bylo nepravomocně rozhodnuto teprve dne 15. 5. 2012. Správní orgán I. stupně se zcela zjevně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

nezabýval základními ustanoveními právních předpisů, jimiž se při svém rozhodování zabývat měl, zatížil tak své rozhodnutí i nepřezkoumatelností. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby bylo usnesení č. j. OAM-23152-6/DP-2012 jako nezákonné zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

28. Napadeným rozhodnutím žalované bylo odvolání žalobce proti usnesení č. j. OAM-23152-6/DP-2012 zamítnuto.
29. Soud se nejprve zabýval žalobním bodem, v němž žalobce namítal, že podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy pobývala na území České republiky na základě fikce pobytu dle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců a byl tedy k jejímu podání oprávněn. Nejvyšší správní soud se v bodě 16 rozsudku č. j. 8 Azs 29/2019-41 plně ztotožnil se závěry městského soudu, že žalobce v době podání žádosti nepobýval na území České republiky na základě fikce pobytu podle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců
30. Žalobce v rámci svých žalobních tvrzení poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 7. 2013, č. j. 1 A 39/2013-33. Skutkový stav byl shledán Nejvyšším správním soudem odlišným, neboť žalobce v daném řízení byl vyhoštěn, spáchal na území České republiky trestný čin a nepodal žádost ve smyslu § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny.
31. Podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ministerstvo udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, který v době platnosti oprávnění k pobytu, jehož platnost nelze prodloužit, požádal na území o vydání povolení k trvalému pobytu, pokud je k tomu podle § 69 oprávněn a o této žádosti nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území.
32. Podle § 42a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území (dále jen „společné soužití rodiny“) je oprávněn podat cizinec, který je manželem cizince s povoleným pobytem.
33. Podle § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců v průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu vydané za jiným účelem může cizinec žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podat na území ministerstvu.
34. Podle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců pokud o žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území, považuje se jeho další pobyt na území za pobyt na toto vízum, a to až do rozhodnutí o žádosti.
35. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že se ztotožňuje s názorem správního orgánu I. stupně. Oba správní orgány dospěly ve svých rozhodnutích k závěru, že žalobce v době podání žádosti pobýval na území České republiky na základě výjezdního příkazu, a nikoliv na základě oprávnění k trvalému nebo dlouhodobému pobytu. Skutečnost, že žalobce dne 25. 4. 2012 při podání žádosti o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců pobýval na území České republiky na základě výjezdního příkazu s platností od 12. 4. 2012 do 30. 4. 2012, je mezi žalobcem a žalovanou nesporná. Žalobce však nesouhlasil se závěrem žalované a správního orgánu I. stupně, že následujícího dne, kdy podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 42a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pobýval území České republiky stále na základě výjezdního příkazu. Žalobce je

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

naopak přesvědčen, že mu v době podání této žádosti již svědčila fikce pobytu na území podle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, jelikož dosud nebylo rozhodnuto o jeho žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dní za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. c) téhož zákona.

36. V rozsudku ze dne 25. 9. 2013, č. j. 8 As 119/2012-32 dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „*nikoliv každé podání žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dní za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/199 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, zakládá možnost legálně setrvat na území. Domněnka, že nebylo-li o uvedené žádosti rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území, považuje se jeho další pobyt na území za pobyt na toto vízum, a to až do rozhodnutí o žádosti (§ 60 odst. 7 téhož zákona), se uplatní pouze tehdy, pokud je cizinec v okamžiku podání žádosti o toto vízum držitelem platného oprávnění k pobytu. Pokud žádost podává cizinec, který na území České republiky na základě výjezdního příkazu, tato domněnka se neuplatní.*“
37. V rozsudku ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 233/2016-34 (odkazovaném v bodě 16 rozsudku č. j. 8 Azs 29/2019-41 Nejvyššího správního soudu) pak Nejvyšší správní soud na tyto závěry navázal a zcela jednoznačně uzavřel, že „*ustanovení § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, na něž odkazuje § 33 odst. 1 písm. c) stejného zákona, lze tedy podle Nejvyššího správního soudu vyložit pouze tak, že výjezdní příkaz neposkytoval stěžovateli právo požádat ani o udělení trvalého pobytu ani o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území, i když stěžovatele opravňoval alespoň po omezenou dobu k pobytu na území. Proto nedošlo ani k aktivování ust. § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, nebylo-li o jeho žádosti rozhodnuto do konce platnosti výjezdního příkazu (ani v případě žádosti o povolení trvalého pobytu podané v roce 2012, která není součástí aktuálního přezkumu, ani v případě žádosti o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu).*“
38. V případě žalobce nemohla, na základě žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců podané dne 25. 4. 2012, nastat do doby, než bylo o této žádosti rozhodnuto, fikce pobytu na území ve smyslu § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Žalobce tudíž ani nebyl oprávněn podat dne 26. 4. 2012 žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 42a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť v době podání této žádosti žalobce nesplňoval podmínku vyplývající z § 42a odst. 6 téhož zákona, že pobývá na území České republiky na základě víza k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za jiným účelem.
39. Závěr žalované, že žalobce v době podání žádosti žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 42a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pobýval na území České republiky na základě výjezdního příkazu, a nikoliv na základě oprávnění k trvalému nebo dlouhodobému pobytu, a proto nebyl k podání žádosti oprávněn, je správný.
40. Dále se soud zabýval žalobním bodem, v němž žalobce namítal, že jak napadené rozhodnutí, tak i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jsou v rozporu s požadavkem přiměřenosti vyplývajícím z § 174a zákona o pobytu cizinců.
41. Podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

42. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
43. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30 zaujal Nejvyšší správní soud k otázce aplikace § 174a zákona o pobytu cizinců následující stanovisko „*k úmyslu zákonodárce lze shrnout, že nový § 174a zákona o pobytu cizinců byl odůvodňován tím, že je s ohledem na právo Evropské unie nutno konkretizovat, čím se v rámci zkoumání přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života má správní orgán zabývat. V průběhu legislativního procesu byla zmiňována rozhodnutí dle zákona o pobytu cizinců, u nichž zkoumání přiměřenosti předepisovalo výslovné znění zákona. Úmysl zákonodárce proto zjevně nebyl takový, aby na základě § 174a zákona o pobytu cizinců byl vymezen okruh rozhodnutí, u nichž se zkoumá přiměřenost. Tímto úmyslem se naopak jeví upřesnění toho, čím se má správní orgán zabývat v rámci zkoumání přiměřenosti, přičemž otázku, u kterých správních rozhodnutí je přiměřenost nutno zkoumat, nemá řešit § 174a zákona o pobytu cizinců, ale je třeba ji odpovědět na základě jiných ustanovení právního řádu.*“ Z uvedeného je zřejmé, že § 174a zákona o pobytu cizinců nestanovuje správním orgánům při rozhodování podle tohoto zákona povinnost bez výjimky ve všech případech zkoumat přiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života.
44. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 8 Azs 29/2019-41 vyslovil závazný právní názor, že správní orgán I. stupně ani žalovaná neměly povinnost žádost žalovaného o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, věcně přezkoumávat (viz bod 19 až 26 rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 29/2019-41) a to právě z toho důvodu, že k jejímu podání nebyl oprávněn. Správní orgán I. stupně řízení o žádosti žalobce proto oprávněně podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, zastavil, a to z tohoto důvodu, že žalobce v době podání žádosti neměl platné pobytové oprávnění.
45. Usnesení o zastavení řízení nepatří mezi rozhodnutí, u něhož se zkoumá přiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, neboť dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2019, č. j. 1 Azs 405/2018-67, (na nějž odkazuje v bodě 28 rozsudku č. j. 8 Azs 29/2019-41 Nejvyšší správní soud), „*tato otázka je součástí až meritorního posouzení žádosti. Při vydání procesního rozhodnutí o zastavení řízení o předmětné žádosti tedy správní orgány nebyly povinny zabývat se otázkou přiměřenosti tohoto rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudky NSS ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 256/2017-57, ze dne 18. 5. 2018, č. j. 8 Azs 12/2017-40). Posouzení dopadů do rodinného a soukromého života stěžovatele je zásadně až otázkou meritorního posouzení žádosti. Rozhodnutí správních orgánů v projednávané věci jsou procesní povahy a zabývají se splněním podmínek pro projednání předmětné žádosti*“.
46. Pokud tedy správní orgány v případě řízení o žádosti žalobce dospěly ke správnému závěru, že žalobci toto oprávnění podat žádost nesvědčilo, a proto řízení podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců zastavily, nemusely se již zabývat zkoumáním přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

47. Žalobce dále namítal dílčí nepřezkoumatelnost rozhodnutí, pokud jde o závěr žalovaného, že žalobce nebyl v době podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny k jejímu podání oprávněn.
48. Správní orgán I. stupně v usnesení č. j. OAM-23152-6/DP-2012 skutečně podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců řízení zastavil řízení s odkazem na ust. § 42 odst. 1 zákona o nikoliv § 42a odst. 1 písm. a) zákona, podle kterého žalobce žádost podal. Nevyšší správní soud se důsledkem tohoto pochybení správního orgánu I. stupně zabýval v bodech 29 až 31 rozsudku č. j. 8 Azs 29/2019-41 a dospěl k závěru, že toto pochybení nepředstavuje vadu, pro kterou by bylo nezbytné rozhodnutí správního orgánu I. stupně rušit, neboť nesprávné použití ustanovení právního předpisu správním orgánem I. stupně nemělo vliv na výsledek řízení.
49. Z dikce ustanovení § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je totiž zřejmé, že stanovuje obdobné podmínky pro podání žádosti jako ustanovení § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců, s tím rozdílem, že žádost podle § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců podat lze podat navíc i v případě, že cizinec pobývá na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za jiným účelem. Ani v případě žádosti podle § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ani v případě žádosti podle § 42a odst. 1 tohoto zákona však nelze žádost podat, pokud žadatel pobývá na území České republiky na základě výjezdního příkazu.
50. Nesprávná aplikace § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců namísto správného § 42a odst. 1 téhož zákona tak nemohla mít vliv na správnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť na i za použití správného ustanovení zákona o pobytu cizinců by správní orgán dospěl ke stejnému závěru, že žalobce nebyl oprávněn žádost podat.
51. Otázkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, v němž dle žalobce žalovaná toto pochybení žalovaného nenapravila, se zabýval Nejvyšší správní soud v bodě 32 rozsudku č. j. 8 Azs 29/2019-41, přičemž dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí z tohoto důvodu vadou nepřezkoumatelnosti netrpí, neboť *„jak totiž vyplývá z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, stěžovatelka se s použitím nesprávného ustanovení vypořádala. Konkrétně uvedla, že „skutečnost, že správní orgán I. stupně neuvedl v odůvodnění usnesení výslovný odkaz na § 42a odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb. nezpůsobuje nesprávnost napadeného usnesení, neboť z obsahu odůvodnění je zřejmé, jakými úvahami se správní orgán I. stupně řídil při hodnocení podkladů a výkladu právních předpisů.“ Nejvyšší správní soud připouští, že odůvodnění stěžovatelky je v tomto bodě přezkoumatelné pouze hraničně. Lze z něj však seznat, že se stěžovatelka neobratně snažila říct to samé, co Nejvyšší správní soud v předchozím odstavci.“* V podrobnostech pak městský soud odkazuje na příslušné body odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 29/2019-41. Z citovaného textu vyplývá, že městský soud neshledává ani žalobcem namítanou nepřezkoumatelnost za důvodnou.
52. Žalobce dále namítal, že v průběhu řízení došlo k zásadním procesním pochybením, která měla vliv na zákonnost vydaných rozhodnutí, neboť žalovanému nebyla v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřil k podkladům rozhodnutí.
53. Podle § 36 odst. 3 věty první správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

54. Městský soud se ztotožňuje s názorem žalované, že povinnost správního orgánu seznámit účastníka řízení s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu lze vztahovat pouze rozhodnutí ve věci samé a procesní rozhodnutí, mezi něž patří i rozhodnutí o zastavení řízení podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců (srov. analogicky rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 2. 2016, č. j. 15 A 196/2013-49).
55. V řízení vedeném správním orgánem I. stupně, v němž bylo vydáno usnesení č. j. OAM-23152-6/DP-2012, byl účastníkem řízení jen žalobce a rozhodnutí bylo vydáno pouze na základě podkladů, které správnímu orgánu doložil on sám, nebo které byly žalobci již před zahájením řízení známy. Žalovaná pak v řízení o odvolání žalobce proti usnesení č. j. OAM-23152-6/DP-2012 správní spis o žádné podklady pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí nedoplňovala. Správní spis tedy obsahuje jen listiny a podklady, které byly žalobci známy a k nimž se tak mohl vyjádřit v průběhu řízení, považoval-li by to za potřebné. Navíc nelze pominout, že řízení o žádosti žalobce bylo zastaveno dle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, takže správní orgán I. stupně ani žalovaná o žádosti žalobce věcně vůbec nerozhodovaly. Za těchto okolností by bylo zcela nadbytečné, aby byl žalobce podle § 36 odst. 3 správního řádu k vyjádření k podkladům rozhodnutí vyzván (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2015, č. j. 11 A 64/2013-50, ze dne 24. 11. 2016, č. j. 9 Azs 210/2016-48, ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017 - 28 a ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 256/2017-57). Ostatně ani žalobce v podané žalobě nijak nekonkretizuje, jaký by měl být smysl takového postupu správních orgánů a jaký měla tato jím namítaná vada řízení vliv na jeho výsledek. Žalobní námitku neshledal soud důvodnou.
56. Žalobce dále namítal, že žalovaná v rozporu s ust. § 3 správního řádu opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, při vydání napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně a byla porušena ustanovení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu a napadené rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího správního orgánu, zejména § 89 odst. 2 správního řádu.
57. Městský soud neshledal, že by před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebo napadeného rozhodnutí nebyl zjištěn stav věci způsobem odpovídajícím § 3 správního řádu umožňující správnímu orgánu I. stupně a žalované aplikaci příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců.
58. Městský soud nezjistil, že by v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně nebo před žalovanou došlo k porušení základních zásad ochrany dobré víry, ochrany veřejného zájmu, individuálního posouzení každé věci a legitimního očekávání plynoucích z § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, jejichž porušení by mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebo žalobou napadeného rozhodnutí.
59. Městský soud konstatuje, že napadené rozhodnutí i usnesení č. j. OAM-23152-6/DP-2012 správního orgánu prvního stupně po formální stránce splňují veškeré náležitosti stanovené v § 68 správního řádu a obsahují výrokovou část, odůvodnění a poučení o opravném prostředku. Rovněž po obsahové stránce splňují obě rozhodnutí požadavky vyplývající z § 68 správního řádu, včetně, a to včetně odpovídajícího odůvodnění rozhodnutí.
60. Městský soud neshledal ani žádné vady v postupu žalované při řízení o odvolání žalobce proti usnesení č. j. OAM-23152-6/DP-2012. Žalovaná v řízení o odvolání postupovala v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu, odvoláním napadené usnesení v souladu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

s požadavky zde stanovenými přezkoumala a na základě tohoto přezkoumání dospěla i ke správnému závěru, že usnesení č. j. OAM-23152-6/DP-2012 bylo vydáno v souladu s právními předpisy a že není nesprávné. Rovněž tato žalobní námitka tak není důvodná.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

61. Jelikož žádný z uplatněných žalobních bodů nebyl důvodný, soud žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
62. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má na náhradu nákladů právo účastník, který byl v řízení úspěšný. Podle § 104 odst. 3 s. ř. s. městský soud rozhoduje i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalované žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly; právo na náhradu nákladů tedy nemá ani jeden z nich.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení za níže uvedených podmínek. Kasační stížnost je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. v rozsahu otázek, které byly již vyřešeny předchozím rozhodnutím Nejvyššího správního soudu v této věci, přípustná jen tehdy, pokud stěžovatel tvrdí, že se městský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V rozsahu, v němž není přípustná kasační stížnost, je přímo proti tomuto rozhodnutí přípustná ústavní stížnost (srov. nález Ústavního soudu ze dne 2. 7. 2019, sp. zn. III. ÚS 926/19).

Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2. července 2021

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.